

skulde beklage Reformens Stranding for denne sidste Lovs Vedkommende, men jeg kan det ikke. Det glæder mig at se denne Begejstring, hvormed ærede Medlemmer gaa paa den. Det glæder mig at se, at der er en saa høj Grad af Retfærdigheds-sans til Stede. Jeg er et Par Gange kommen til at tænke paa det Ord, som siger, at det egentlig kun er de dumme Okser, der gaa frivilligt til Slagtebænken; dette være dog ikke sagt med Hensyn til de store Mænd, der sidde her. Men det undrer mig, at dette Pengeslugerapparat, som her sættes i Bevægelse for at afsøge enhver Afkrog, hvor der skjuler sig en lille Arv, vinder en urimelig stor Tilslutning. Jeg synes, at det gamle med 1, 4 og 7 er alt det, man trænger til, og at man ikke behøver at gaa videre. Jeg ved godt, det er noget, jeg ikke burde sige. Kun beundrer jeg de ærede Medlemmer, som ere glade ved den. Men Arveafgiftsloven er jeg naturligvis ogsaa rede til at stemme for. Hvad Stempelafgiftsloven angaar, har jeg naturligvis ikke nogen Adgang til at vide, hvad Administrationen agter at gøre i den Henseende. Jeg har kun tænkt mig, at naar der var en saa almindelig Mistemning mod et Lovforslag, og man var en saa demokratisk Minister, som Finansministeren er, saa var der dog nogen Grund til at tage Hensyn til den almindelige Befolknings Ønsker og Krav paa dette Omraade. Og jeg kan forsikre om, at der snart ikke er et eneste Menneske her i Landet, der ikke er enig i, at den Form for Opkrævning af Skat paa Drikkevarer, som her foreslaas, er urimelig og til Plage baade for Forbrugere og handlende, og hvorfor skulde saa den højtærede Finansminister være stædig?

Ahlefeldt-Laurvig: Naar jeg har begæret Ordet, er det for at gøre nogle faa Bemærkninger, som skulde blive ganske knastørre og saa saglige, som det er mig muligt. De gælde nærmest nogle Udtalelser, den højtærede Finansminister er fremkommen med overfor mig. Han sagde, at det var en ren Misforstaaelse af mig at mene, at Arveafgiften vilde hvile tungest paa Landejendomme og allertungest paa Bønderne, idet Ministeren henviste til, at jeg ikke lagde tilstrækkelig Mærke til den store Progression og til, at de store Formuer særlig findes i Byerne. Jo vist har jeg tænkt paa Progressionen, endogsaa meget, og jeg har fundet, at det var en Progression, der vilde blive ualmindelig ubehagelig og tyngende for dem,

der have større Landejendomme at arve; men jeg paastaar, og jeg tror ogsaa med Rette, at Arveafgiften hovedsagelig vil komme til at tynges paa Bønderne, thi for hver enkelt større Landejendom er der sikkert Snese af Bønderejendomme. Og ganske vist ere de større Formuer i Byerne, men jeg holder dog paa, og jeg tror med Rette, at Arveafgiften vil tynges mere paa Landet end paa Byerne, idet den Slags Afgifter altid vil falde haardere paa faste Ejendomme end paa rørligt Gods.

Det, jeg egentlig gerne vilde udtale mig om, er Forholdet mellem de direkte og indirekte Skatter, i hvilken Henseende jeg vistnok ikke er bleven rigtig forstaaet sidste Gang. Jeg vil slaa fast som min absolutte og bestemte Anskuelse, at de indirekte Skatter føles ikke saa stærkt af Landbostanden, medens de direkte altid ville blive følte langt, langt haardere af den end af de andre Stænder. Derfor har det undret mig temmelig meget at høre enkelte af Landbrugets Repræsentanter i den senere Tid anbefale de direkte Skatter, medens de mene, at det egentlig er ligegyldigt, om vi kom bort fra de indirekte. Jeg kunde begribe det, hvis Landboerne i høj Grad vare Venner af de store Byer og nærede en stærk Kærlighed f. Eks. til København. Man har sagt — jeg ved ikke, hvilken Videnskabsmand det er — at om nogle Aar vilde Danmark have 4 Mill. Mennesker. Jeg synes, at man lige saa godt kunde sige 5. Jeg vilde da tildele Landdistrikterne og de smaa Kommuner 1 Mill., Aarhus og Odense 1 Mill. — de strides jo altid om, hvem der kan blive den største — saa er der 3 Mill. tilbage til København. I Betragtning af, at vore Efterkommere i den Grad mulig komme til at bo i København, kunde jeg tænke mig, at man i det hele fra Landboernes Side gerne vilde hjælpe den By, der vilde have saa stor Betydning for vore Efterkommere, men ellers er det mig absolut umuligt at forstaa den store Kærlighed, vore Landboere have til de direkte Skatter, der som sagt altid falde haardest paa os. Det er mig absolut ubegribeligt, at Repræsentanterne for Landbruget kunne være saa ivrige for, at virkelige Luksus- og Nydel-sesgenstande skulde kunne indføres til København uden Told, medens vi andre maa betale de direkte Skatter, og, som i dette Tilfælde, paatage os en forhøjet Arveafgift, som vi dog alle vide, vil komme til at falde temmelig haardt paa os Landboere.